

Cuprins

Ioachim are niște probleme	7
Scrisoarea	15
Valoarea banilor	25
Cu tata la piață	33
Scaunele	43
Lanternă	51
Ruleta	59
A venit Buni pe la noi	67
Lecția despre codul rutier	75
Lecția despre obiecte	85
Fără fasoane	95
Tombola	105
Insigna	115
Mesajul secret	123
Ioan	131
Creta	141

Ioachim are niște probleme

Ioachim n-a venit ieri la școală, iar azi a întârziat și părea foarte supărat. Ne-am mirat foarte tare. Nu ne-am mirat că Ioachim a întârziat și că era supărat, pentru că el întârzie și e supărat mai tot timpul când vine la școală, mai ales când avem lucrare de control la gramatică; ne-am mirat pentru că doamna învățătoare i-a zâmbit larg și i-a spus:

— Felicitări, Ioachim! Cred că ești bucuros, nu-i așa?

Noi ne miram din ce în ce mai tare, pentru că, deși doamna învățătoare s-a purtat frumos cu Ioachim și în alte dăți (bine, ea e grozavă de tot și se poartă frumos cu toată lumea), niciodată, dar absolut niciodată nu l-a felicitat. Numai că lui Ioachim nu părea să-i placă și, supărat cum era, s-a dus și s-a așezat în bancă lângă Maxențiu. Ne-am întors imediat să ne uităm după el, dar doamna învățătoare a bătut cu rigla în catedră și ne-a zis să fim atenți, să ne vedem de treburile noastre și să copiem în caiete ce era scris pe tablă, fără greșeli, vă rog.

Pe urmă, l-am auzit pe Gil în spatele meu:

— Dă mai departe! Ioachim are un frate mai mic!

În recreație, ne-am strâns toți în jurul lui Ioachim, care stătea lipit de perete, cu mâinile-n buzunare, și l-am întrebat dacă e adevărat că are un frate mai mic.

— Mda... ne-a zis Ioachim. Ieri-dimineață, m-a trezit tata. Era deja îmbrăcat, era nebărbierit, râdea, m-a pupat și mi-a spus că în noaptea aia a venit frățiorul meu. Apoi mi-a zis să mă îmbrac repede-repede, după care am plecat la un spital, și acolo am găsit-o pe mama: stătea întinsă pe un pat, dar părea la fel de bucuroasă ca tata, iar lângă patul ei era frățiorul meu.

— Da' tu nu ești prea bucuros, din câte văd! i-am zis eu.

— Păi, de ce-aș fi? a răspuns Ioachim. În primul și-n primul rând, e urât din cale-afară. E foarte-foarte mic, roșu ca racul și urlă tot timpul, și toată lumea crede că-i ceva amuzant. Dacă e să țip eu în casă, așa, un pic, mi se spune imediat să tac, după care tata îmi zice că-s tâmpit și că-i sparg timpanul.

— Da, știu cum e, a zis Rufus. Și eu am un frate mai mic, și mereu iese cu scandal. E răsfățatul familiei și are voie să facă ce vrea, iar dacă-i dau una, mă spune imediat alor mei, după care n-am voie să mă duc la film joia!

— La mine e invers, a zis Eusebiu. Am un frate mai mare, și el e răsfățatul familiei. Degeaba zice că eu fac scandal, de fapt el mă bate, are voie să stea până târziu să se uite la televizor, plus că-l lasă și să fumeze!

— De când a apărut frățiorul meu, se iau de mine tot timpul, a zis Ioachim. La spital, de exemplu, mama mi-a zis să mă duc să-l pup, iar eu, normal, n-aveam chef, dar m-am dus până la urmă, și tata s-a apucat să țipe la mine să fiu atent, că mai aveam un pic și răsturnam pătuțul și că n-a mai pomenit în viața lui un împiedicat ca mine.

— Da' ce mănâncă, așa mic cum e? a întrebat Aristide.

— Pe urmă, a zis Ioachim, ne-am întors acasă, doar eu și tata, și e rău de tot fără mama acasă. Mai ales că tata a pregătit masa, și s-a enervat că nu găsea desfăcătorul de conserve, după care am mâncat niște sardine și o grămadă de mazăre. Iar azi-dimineață, la micul dejun, tata s-a apucat să urle la mine pentru că laptele dădea în foc.

— Stai să vezi, a zis Rufus. La început, când o să-l aducă acasă, o să doarmă în camera părinților tăi, dar după aia o să-l pună să stea în camera ta. Și apoi, când o să-nceapă să plângă, o să creadă că i-ai făcut tu ceva.

— La mine, a zis Eusebiu, frate-meu doarme în camera mea, dar nu mă deranjează prea tare; mă deranja doar atunci când eram mic, adică de mult de tot, când păcăliciul ăsta mă speria una-două.

— Asta nu! a strigat Ioachim. Poate să facă ce vrea, dar la mine-n cameră n-o să doarmă! E camera mea și numai a mea! N-are decât să-și caute alta dacă vrea să doarmă acasă!

— Păi, a spus Maxențiu, dacă ai tăi zic că frățiorul tău trebuie să doarmă la tine-n cameră, atunci o să doarmă la tine-n cameră, și cu asta, basta!

— A, nu, doamnelor și domnilor! a strigat Ioachim. Să-l culce unde vor ei, dar nu în camera mea! O să-ncui ușa! Nu, vorbesc serios!

— Auzi, sunt bune sardinele cu mazăre? a întrebat Aristide.

— După-amiază, a continuat Ioachim, am fost iar cu tata la spital, unde erau unchiu' Octav, mătușa Erica și mătușa Lidia, și toată lumea zicea că frățiorul meu seamănă cu o grămadă de oameni: ba cu tata, ba cu mama, ba cu unchiu' Octav, ba cu mătușa Erica, ba cu mătușa Lidia, și chiar și cu mine. Apoi mi-au zis că ar trebui să fiu bucuros și că de-acum înainte trebuie să fiu cuminte, s-o ajut pe mama și să învăț bine la școală. Iar tata a zis că speră să pun mâna pe carte, pentru că până acum am fost o loază, și că trebuie să fiu un exemplu pentru frățiorul meu. Pe urmă, nimeni nu m-a mai băgat în seamă, în afară de mama, care mi-a dat un pupic și mi-a zis că mă iubește la fel de mult ca pe frățiorul meu.

— Hei, ce ziceți, a zis Gil, facem un fotbal? Nu de alta, dar se termină recreația.

— Și ia să vezi, a zis Rufus, când vrei să ieși să te joci cu prietenii tăi, o să-ți spună să stai acasă să ai grijă de frățiorul tău.

— Poftim? Nu, pe bune! Să aibă grijă singur de el! a zis Ioachim. La urma urmelor, nu l-a chemat nimeni, s-a băgat ca musca-n lapte. O să mă duc la joacă de câte ori am eu chef!

— O să iasă cu scandal, a spus Rufus. Și-apoi o să spună că ești gelos.

— Poftim??? a urlat Ioachim. Ei, asta-i culmea!

Și a spus că el nu-i gelos, că n-are niciun sens să spui asta despre el, și că frățiorul lui nu-i treaba lui; doar că nu-i convine să fie deranjat, să doarmă cineva în camera lui și să nu fie lăsat să se joace cu prietenii, și că lui nu-i plac copiii răsfățați, și că, dacă îl supără prea tare, atunci o să plece de-acasă și toată lumea o să sufere, să rămână cu Leontin al lor, și că tuturor o să le pară rău când o să plece el, mai ales atunci când părinții lui o să afle că a ajuns căpitan pe o navă de război și câștigă o grămadă de bani, și că oricum s-a săturat de casă și de școală, și că n-are nevoie de nimeni, și că-i vine să și râdă de toată povestea asta.

— Da' cine-i Leontin? a întrebat Lothar.

— Păi, cum adică? E frățiorul meu, a răspuns Ioachim.

— Ce mai nume! a zis Lothar.

Atunci Ioachim a sărit imediat la Lothar și i-a tras o grămadă de palme, fiindcă, dacă e ceva ce nu permite, ne-a spus el, este să nu care cumva să-i jignim familia.

